

10 851/2013-13

I Up 309/2013

VRHOVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

UPRavno sodišče
Ljubljana

11-09-2013

PREJETO DNE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Vrhovno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali

[redacted] kot predsednica, ter

[redacted] kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Nike Hudej, kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: [redacted] Afganistan, ki jo zastopa

svetovalka za begunce [redacted] Ljubljana, zoper toženo

stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Ministrstvo za notranje zadeve in

javno upravo, Ljubljana,

zaradi **podaljšanja subsidiarne oblike zaščite**,

o **pritožbi tožene stranke** zoper sodbo Upravnega sodišča Republike Slovenije v Ljubljani I U 851/2013-8 z dne 4. 7. 2013,

na seji **5. septembra 2013**

RAZSODILO:

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba.

OBRAZLOŽITEV:

1. Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje na podlagi 4. točke prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ugodilo tožbi tožeče stranke ter odpravilo odločbo tožene stranke, št. 2142-295/2009/48 (1312-14) z dne 26. 4. 2013, s katero je ta zavrnila tožnikovo prošnjo za podaljšanje subsidiarne oblike zaščite in ji zadevo vrnilo v ponoven postopek.
2. V obrazložitvi izpodbijane sodbe sodišče prve stopnje navaja, da je tožena stranka odločitev o zavrnitvi tožnikove prošnje za podaljšanje subsidiarne oblike zaščite oprla le na razloge, zaradi katerih je tožniku priznala to obliko zaščite, ni pa upoštevala drugih relevantnih razlogov, ki jih je tožnik navedel v prošnji za priznanje mednarodne zaščite.
3. Tožena stranka vlaga pritožbo zoper sodbo sodišča prve stopnje iz vseh pritožbenih razlogov. Vrhovnemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in spremeni izpodbijano sodbo tako, da tožbo zavrne ter potrdi izpodbijano odločbo oziroma podrejeno, da razveljavi izpodbijano sodbo in zadevo vrne sodišču prve stopnje v nov postopek. Meni, da so za podaljšanje subsidiarne oblike zaščite relevantni le tisti razlogi, zaradi katerih je bila prosilcu ta oblika zaščite priznana, ne pa tudi drugi razlogi, ki jih je prosilec sicer navedel v prošnji za mednarodno zaščito, pa jih tožena stranka pri priznanju subsidiarne oblike zaščite ni upoštevala. Tožniku je bila subsidiarna zaščita priznana iz dveh razlogov, in sicer njegove mladoletnosti in (ne)varnosti poti iz Kabula do njegovega domačega kraja. Posilstvo tožnika oziroma posledice tega posilstva niso bile razlog priznanja subsidiarne oblike zaščite, zato tudi ne morejo biti predmet presoje v postopku podaljšanja te oblike zaščite. Kljub njihovi nerelevantnosti je tožnikove navedbe v zvezi s posledicami posilstva v odločbi obravnavala, ocenila pa jih je kot neprepričljive in neverodostojne, prvostopenjsko sodišče pa se do te ocene v obrazložitvi sodbe ni opredelilo. Prav tako se ne strinja z napotkom prvostopenjske sodbe, da se mora v ponovnem postopku opredeliti do vseh ugovorov, ki jih v tožbi uveljavlja tožnik.
4. V odgovoru na pritožbo tožnik pritrjuje odločitvi prvostopenjskega sodišča in navaja, da je bilo zaradi napačne uporabe materialnega prava dejansko stanje nepopolno oziroma zmotno ugotovljeno. Na osebnem razgovoru v postopku podaljšanja subsidiarne oblike zaščite je tožena stranka ugotavljala le obstoj razlogov, zaradi katerih mu je priznala subsidiarno obliko zaščite, ni pa ugotavljala razlogov za

podaljšanje te zaščite, ki jih je navedel v prošnji za mednarodno zaščito, kot to določa prvi odstavek 106. člena ZMZ. Zaradi osredotočenosti razgovora na razloge, zaradi katerih mu je priznala subsidiarno obliko zaščite, tožnik ni bil seznanjen z (v odločbi) zatrjevanimi razhajanj v njegovih izjavah. Prav tako iz ugotovitev tožene stranke v obrazložitvi njene odločbe izhaja, da drugi razlog, zaradi katerega mu je bila priznana subsidiarna zaščita (varnost poti), obstoji še v večji meri, kot je obstajal ob odobritvi subsidiarne zaščite.

5. Pritožba ni utemeljena.
6. Iz dejanskega stanja zadeve, ki ga je ugotovila tožena stranka, izhaja, da je bila tožniku, državljanu islamske republike Afganistan, po narodnosti Hazaru, ki izhaja iz naselja Mirak v občini Karabag, province Gazni, z odločbo tožene stranke, št. 2142-295/2009 /35(1232-12) z dne 21. 10. 2011, za dobo enega leta priznana subsidiarna oblika mednarodne zaščite. V takratnem postopku tožnik ni izkazal svoje istovetnosti, izjave, s katerimi je utemeljeval prošnjo za mednarodno zaščito (posilstvo s strani dveh neznanih oseb, strah pred Talibani ter splošnimi vojnimi razmerami in preganjanje zaradi Hazarske narodnosti), pa je tožena stranka z izjemo izjave v zvezi s posilstvom, ocenila kot „precej“ pavšalne in neprepričljive. V dvomu je štela, da je tožnik mladoleten in da je bil poslan, glede subsidiarne oblike zaščite pa je ugotovila, da ne izpolnjuje pogojev za priznanje te oblike zaščite zaradi rase in individualne grožnje za življenje ali osebnost civilista zaradi samovoljnega nasilja v situacijah mednarodnega ali notranjega oboroženega spopada; subsidiarno zaščito je tožniku priznala zato, ker bi bila pot iz Kabula do njegovega domačega kraja ob upoštevanju njegove mladoletnosti preveč tvegana, kot mladoletnik pa bi bil v Kabulu prepuščen samemu sebi in izpostavljen takšnim ravnanjem, ki zadostujejo za priznanje statusa subsidiarne oblike zaščite v smislu druge alineje 28. člena ZMZ. Zavrnitev prošnje za podaljšanje subsidiarne zaščite je tožena stranka utemeljila z ugotovitvijo, da je tožnik postal polnoleten, od polnoletnih oseb pa se pričakuje, da si lahko kljub večji nevarnosti in tveganju na poti iz Kabula v provinco Gazni (kot je obstajala v času, ko je bila tožniku priznana subsidiarna zaščita) organizirajo varno pot v domači kraj, sicer pa se tožnik lahko razseli tudi v Kabul. Tožnikove navedbe v prošnji za podaljšanje subsidiarne zaščite, da so posledice posilstva hujše kot so bile ob podaji prošnje za mednarodno zaščito (sodišče krajanov v tožnikovi vasi je odločilo, da se mora zaradi sramote in izgube časti njegova družina izseliti in da se tožnik ne sme vrniti v domačo vas, sicer bo kamenjan ter da se ga je njegova družina odrekla in se odselila neznanu kam, v primeru razselitve v Kabul pa bi lahko bil ponovno izpostavljen sojenju sodišča krajanov v skupnosti Hazarov), pa je tožena stranka zavrnila z ugotovitvijo, da tožnikovo posilstvo ni bil razlog za priznanje

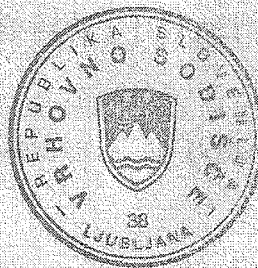
subsidiarne oblike zaščite in zato tudi ne more biti predmet presoje v postopku podaljšanja te zaščite. Zaradi razlike med opisom teže posledic v prvem in drugem postopku je tožena stranka tožnikove navedbe v zvezi s posledicami posilstva ocenila kot neprepričljive in neverodostojne.

7. Zakon o mednarodni zaščiti (Ur. l. RS, št. 11/2011 – UPB 2, 98/2011 – odločba US in 83/2012, v nadaljevanju ZMZ) glede podaljšanja subsidiarne zaščite v prvem odstavku 106. člena določa, da v postopku pristojni organ opravi osebni razgovor z osebo, kateri je priznana subsidiarna zaščita (ta status pa ji bo potekel) in preveri obstoj razlogov za podaljšanje subsidiarne zaščite, in sicer v okviru razlogov, podanih v prošnji za mednarodno zaščito, na podlagi katere je bila prosilcu že priznana subsidiarna zaščita. Če oseba ne izpolnjuje pogojev za podaljšanje, pristojni organ izda odločbo, s katero zavrne prošnjo za podaljšanje subsidiarne zaščite (tretji odstavek 106. člena ZMZ). Razlogi za priznanje subsidiarne oblike zaščite (tretji odstavek 2. člena ZMZ) in za podaljšanje subsidiarne zaščite (prvi odstavek 106. člena ZMZ) so določeni v 28. členu ZMZ, v postopku podaljšanja oziroma zavrnitve podaljšanja subsidiarne zaščite pa obstoj teh razlogov preverja pristojni organ v okviru razlogov, ki jih je prosilec uveljavljal v prošnji za mednarodno zaščito, na podlagi katere mu je bila ta oblika zaščite priznana. Relevantni so torej razlogi, ki jih je prosilec uveljavljal v prošnji za priznanje mednarodne zaščite, na podlagi katere mu je bila že priznana subsidiarna oblika zaščite, torej vsi razlogi iz prošnje, ne pa le tisti, ki so bili podlaga za odobritev subsidiarne zaščite.
8. Kot razlog za priznanje mednarodne zaščite je tožnik uveljavljal strah pred preganjanjem in ogroženost s strani talibanov (zaradi svoje Hazarske narodnosti) kot drugi razlog pa posilstvo s strani dveh oboroženih neznancev in posledično prizadetost njegove časti in časti njegove družine. Stališče tožene stranke v izpodbijani odločbi, da posilstvo tožnika ni bil razlog za priznanje subsidiarne zaščite in zato ne more biti predmet presoje v postopku podaljšanja subsidiarne zaščite, kot pravilno ugotavlja prvostopenjsko sodišče, nima opore v določbi 106. člena ZMZ. V postopku podaljšanja subsidiarne oblike zaščite so, kot že navedeno, relevantni vsi razlogi, ki jih je prosilec uveljavljal v prošnji za mednarodno zaščito (na podlagi katere mu je bila že priznana subsidiarna zaščita), in ne samo tisti, ki jih je tožena stranka v prvem postopku štela za ključne za priznanje subsidiarne zaščite.
9. Tudi po presoji Vrhovnega sodišča je tožena stranka zmotno uporabila materialno pravo, saj je v postopku podaljšanja subsidiarne zaščite za relevantne štela zgolj razloge, na podlagi katerih je prosilcu priznala subsidiarno zaščito, ne pa vseh razlogov, ki jih je prosilec uveljavljal v prošnji za mednarodno zaščito, na podlagi

katere mu je bila priznana subsidiarna zaščita, kot to jasno določa prvi odstavek 106. člena ZMZ. Zaradi zmotne uporabe materialnega prava je bilo dejansko stanje nepopolno ugotovljeno, zato je sodišče prve stopnje pravilno odpravilo odločbo tožene stranke in je zadevo vrnilo v ponoven postopek.

10. Glede na navedeno so pritožbeni ugovori neutemeljeni, pritožbeno sodišče pa ni ugotovilo kršitev, na katere mora paziti po uradni dolžnosti. Zato je na podlagi določbe 76. člena ZUS-1 pritožbo tožene stranke zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje.

Ljubljana, 5. september 2013

Ta prepis je soglasen z izvornikom.
Podpis pristojnega delavca sodišča